

Claire Corbett

Vleugels

Vertaald door Miebeth van Horn

SIGNATUUR

2012

John Wilkins (een van de oprichters van de Royal Society en bisschop van Chester) schetste eens de vier manieren waarop een mens zou kunnen vliegen:

- 1) met de hulp van engelen;
- 2) met de hulp van vogels;
- 3) met vleugels die aan zijn lichaam zijn vastgemaakt; en
- 4) in een gevleugelde strijdwagen, waarmee hij waarschijnlijk op een apparaat of vervoermiddel doelde dat werd voortgedreven door iets anders dan menselijke spierkracht.

Wilkins beschouwde de eerste drie mogelijkheden als tamelijk onwaarschijnlijk, en in dat opzicht had hij tot op grote hoogte gelijk. Vogels en engelen zijn vreemd genoeg niet echt geneigd om mensen te helpen vliegen, terwijl algemeen bekend is dat pogingen om mensen van vleugels te voorzien buitengewoon gevaarlijk zijn.
– Pat Shipman, *Taking Wing: Archaeopteryx and the Evolution of Bird Flight*

Zijn van u de heuglijke vleugels van de pauwen?
De havik wiekt op en vliegt naar het zuiden met brede slag,
is dat een vondst van u?
Is het naar uw bevel dat de arend zich omhoog verheft?
– Job 39:16, 29, 30

Vliegen

Peri vliegt in kringen boven de baai, met haar hoofd omlaag op jacht, en de wind snerpt door haar veren.

‘Luisa! Luisa!’

Niet meer roepen. IJzig zuur druipt haar maag in, vreet haar vanbinnen weg. Rusteloos draait Hugo zijn hoofd om, alsof hij haar angst voelt aanzwellen als een golf midden op zee, die kracht verzamelt en komt aanrollen. Peri slaat haar arm om hem heen, al ligt hij al strak tegen haar borst aan geklemd in zijn draagband.

De Salt Grass Bay is verlaten, had Luisa gezegd. Laten we elkaar daar ontmoeten. Alsjeblieft. En vertel het aan niemand. Er zijn anderen, had ze gezegd.

Luisa klonk bezorgd en kwaad, en omdat Luisa haar vriendin is, haar zuster, die in de maanden sinds ze elkaar hebben leren kennen ware en belangrijke dingen heeft verteld over hun bestaan, zal ze naar Luisa toe gaan, in de Salt Grass Bay. Maar het geeft Peri een ongemakkelijk gevoel dat Luisa erop stond dat ze het geheimhield.

Die ochtend was Peri naar buiten gelopen met Hugo in haar armen, zoals ze dat elke ochtend deed, en ze had tegen Hugo’s vader en moeder gelogen, al had ze geen woord geuit. Ze hadden geen reden om te denken dat ze Hugo niet meenam naar het park. Ze zegt al bijna nooit meer iets tegen hen.

Nog één ochtendrondje over de baai. Lager. Hij is niet verlaten. Onder Peri is een grote, grijze vorm, een gestrande zeehond die heen en weer rolt in de branding.

Geen zeehond.

Peri landt zwaar, wankelt en valt op het zand. Het bloed trekt weg uit haar gezicht, haar hoofd, ze dreigt het bewustzijn te verliezen, zachtjesaan rolt ze op haar zij, om Hugo niet te verpletteren. Een oogwenk later staat ze alweer overeind en loopt ze naar iets toe waarvan ze zichzelf probeert wijs te maken dat het een berg wier is, iets wat ze probeert te zien als een verzopen stuk hout, maar waarvan ze weet dat het haar

grootste angst is die werkelijkheid is geworden in het morgenlicht: de branding die tegen het lichaam van een vrouw slaat, met vleugels die zo doordrenkt zijn dat de golven van het afnemende tij er niet in slagen haar verder het zand op te duwen of haar mee te sleuren de zee in. Ze kent die zachtgrijze vleugels. Luisa.

Ze valt naast Luisa's hoofd op haar knieën, terwijl ze haar eigen vleugels omhoogbuigt bij het water vandaan. Ze mag haar vleugels niet nat laten worden. Ze heeft nu geen tijd om ze te laten drogen.

Er is bloed uit Luisa's mond gestroomd. Peri proeft gal. Ze buigt voorover en kokhalst over Hugo's hoofd heen in zee.

Wat is er gebeurd? Luisa is uit de lucht gevallen – nee, gesleurd. Ze kan goed vliegen, dit is geen ongeluk geweest. Moet je haar nu zien! Mijn zuster, de oudere, door de wol geverfde Luisa, gebroken in de branding van de Salt Grass Bay. Haar huid intens wit, haar haren doordrenkt en zwaar als zeewier.

Duizelig en misselijk knielt Peri in de koude zee, met één arm rond Hugo, terwijl haar andere hand Luisa's wang beroert, en Luisa's huid is even koud als het water van de baai. Peri spoelt haar mond en spuugt zout water en braaksel uit.

Luisa's krijtwitte huid wordt langzaam vlekkerig blauw en rood. *Hoe lang ben je al dood? Waarom? Waarom?* Wie doet zoiets? Wat had ze me willen vertellen? Is ze daarom dood?

Peri strijkt Luisa's haar van haar wang, sluit haar vriendin de ogen. Even een moment, dan komt ze met moeite overeind. De zon wordt warmer naarmate hij hoger komt. Over een uur of twee is het strand een oven: brandend zand en glashelder water.

De golf van angst die zich op zee heeft opgebouwd komt nu aange- rold en torent hoog boven haar op, breekt koud en zwaar, slaat haar de adem uit het lijf en houdt haar onder water.

Als Luisa iets weet – iets wist – waardoor ze is gestorven, wat staat mij dan te wachten? Waar heb je me in meegesleurd, Luisa? Ze wisten dat jij kwam, dus dan weten ze ook dat ik hier zou komen. Als ze denken dat ik weet waar jij achter bent gekomen, ben ik er ook geweest. Ik weet nergens van, maar dat zal me niet helpen. Het is al erg genoeg dat ik je hier heb gezien.

Peri speurt de horizon af, maar het strand en de lucht zijn verlaten. Je moet nu wegvliegen. Terug naar huis. Waar is dat thuis dan nu? Waar ben ik veilig? Ze kijkt omlaag naar Luisa. Ze heeft haar draagband niet om. Natuurlijk niet. Degene voor wie Luisa bang was, wist van haar implantaat en heeft ervoor gezorgd dat baby Amy er niet bij was toen Luisa viel.

Duw Luisa de zee in, bedek haar met zand, geef haar een begrafenis, laat haar hier niet achter als een stuk afval dat in wier ligt verward, of als de stervende kwallen langs de vloedlijn. Het is onmogelijk. Ze is te zwaar en er is geen tijd. En ze moet gevonden worden en niet verborgen.

Peri's keel brandt van de gal die ze zo-even heeft uitgebraakt. Haar keel trekt samen, dus ze heeft moeite met slikken. Naar adem happend begint ze over het zand te rennen. Ze moet al haar krachten inzetten, zodat ze snel genoeg gaat om van de grond los te komen. Geen tijd om de klip te beklimmen en van een hoger punt weg te vliegen. Iemand kan me staan op te wachten als ze wisten dat ik hier met Luisa had afgesproken. *En vertel het aan niemand.* Ik begreep niet waarom dat zo belangrijk was. *Er zijn anderen.* Wat betekent dat?

Peri vliegt weer; Luisa's lichaam vliegt bij haar vandaan, ze krimpt weg in de zee.

Het spijt me. Luisa. Mijn enige vriendin, mijn enige zuster. Ik durf niemand te vertellen dat je hier bent. Je bent ontsnapt aan die fanatiekelingen die je gevangenhielden, die jeugd van je die aan gevangenisstraf deed denken in dat kamp. Net als ik ben je naar de Stad gevluht. En moet je nu zien.

Luisa zou zich geen seconde druk maken om Peri's lijk als ze daarmee haar eigen leven in gevaar zou brengen. Wat zou Luisa doen? Peri vliegt verder omhoog, maakt een bocht, keert naar huis terug. Nee, niet naar huis. Peters huis voelt niet als thuis, dat is nooit zo geweest. Ze gaat vluchten. Nee, ze gaat vliegen.

Waar kan ik heen? Peri's gedachten vliegen sneller dan haar vleugels; ze gaan zo snel, terwijl ze probeert te bedenken wat ze hierna moet doen, dat ze bijna het landingsplatform op de klip mist bij het huis van de Chesshyres, tegen de rotswand aan struikelt en met haar vleugels moet slaan om haar evenwicht te herstellen. Haar veren ritselen als iets wat stervende is, droge bladeren in de herfstwind. Naar adem snakend probeert ze Hugo te kalmeren. Rustig blijven. Ademhalen. Zo kun je niet veilig vliegen. Zo kun je helemaal niet vliegen. Ze kijkt om: donkere vlekken, andere vliegers, een of twee hoog in de lucht, een paar in de verte. Komen ze dichterbij? Haar hart bonst van het vliegen, en van angst.

In het huis klinkt geroffel van poten. Een goudkleurige raket suist naar de deur. Frisk. Hij springt omhoog en krabbelt aan de deurpost.

Peri schuift de deur open, luistert. De waterstroom in de woonkamer klatert luid, het enige wat te horen is naast Frisks gehijg en Hugo's snuf-

fen. Er heerst stilte in huis, een stilte die Peri maar al te vertrouwd is. Peter en Avis zijn er niet; en hen kennende kunnen ze over een paar minuten, een paar uur of een paar dagen thuiskomen.

Hugo en zij zijn hier niet veilig. Ze kunnen haar hebben gevolgd. Moet ze wachten tot Peter en Avis thuiskomen? Nee. Zelfs met hen erbij is ze niet veilig, want ze kan hun niets vertellen. Ze weten niets van Luisa en ze zullen kwaad zijn omdat ze tegen hen heeft gelogen. En hoe zouden ze haar ook kunnen beschermen als ze geen idee heeft wie Luisa heeft vermoord en waarom? Zullen ze haar wel willen beschermen? Nee, ze zetten haar meteen de deur uit en ze zal kwetsbaar zijn en er alleen voor staan. Ze kunnen haar per ongeluk verraden als zij niet vertelt wat er is gebeurd. Ze kunnen haar opzettelijk verraden als ze dat wel doet.

Peri verschoont Hugo, legt hem in zijn wieg. Ze aarzelt, kijkt naar hem omlaag. Dat brede voorhoofd van hem, zo mooi. Ze buigt zich voorover en kust hem op zijn wang. Hij blaast adem uit haar mond in, een zuivere babylicht die alleen naar water ruikt. Peri komt overeind. Avis zou geen moment aarzelen om haar te verraden. Ze staat immers op het punt om haar kind weg te sturen voor zijn eigen veiligheid – worden ons niet heel vaak nare dingen aangedaan voor ons eigen bestwil, Hugo? –, dus ze heeft Peri niet meer nodig. En die rijke vliegers zijn allemaal twee handen op één buik. Niemand om bij aan te kloppen. Niemand die kan helpen.

Peri rent naar haar kamer, met Frisk, die met haar meerent en haar voor de voeten loopt. Ze schopt hem opzij. *Uit de weg, jij.* Ze moet helder kunnen nadenken. Wat heeft ze nodig?

Frisk laat zich niet uit het veld slaan en springt op haar bed, terwijl zij de kamer overhoophaalt. In haar gordel, de enige bepakking die ze kan meenemen, moeten het aquakussen, het zeildoek dat ze altijd bij zich heeft als ze gaat vliegen, energierepen, een zaklantaarn die kleiner is dan haar vinger. Frisk zet zijn tanden in een kussen, gromt, schudt het heen en weer alsof het een konijn is. Peri moet bijna lachen.

Zodra ze de spullen heeft ingepakt waar ze niet zonder kan, trekt ze haar gladpak aan. Zo'n vrijwel gewichtloos vliegpak is onmisbaar voor een lange vlucht; het zal haar warm houden en de wrijving verminderen. Het materiaal is fluorescerend geel, wat heel geschikt is voor een beginner, omdat ze zo duidelijk wordt afgetekend tegen de lucht en dus veiliger is. Eigenlijk heeft ze nu behoefte aan camouflage, maar ze heeft geen keus. Dit soort gladpakken is bijna onbetaalbaar, dus ze heeft er maar een.

Hugo is onrustig. Ze laat hem nooit alleen. Frisk verdwijnt de babykamer in; Hugo wordt stil.

Peri kijkt de kamer rond, terwijl ze aan de smalle zilveren ring draait die ze altijd om heeft. Deze kamer is kleiner dan de inloopkledingkast van Avis, maar hij heeft dubbele openslaande deuren naar de groene binnenplaats waar ze altijd met Hugo speelt. Het is veruit de mooiste ruimte waar ze ooit heeft gewoond, en het mag dan geen thuis zijn – als er al ooit zoiets is geweest –, het zal toch pijn doen, alsof ze een laagje van haar eigen huid kwijtraakt. De smalle ruimte is versierd met schilderijen en foto's waar Peter genoeg van heeft gekregen, waarmee haar slaapkamer niet meer is dan een opslagruimte van spullen die hij heeft weggedaan. Ze kijkt omhoog naar een foto van blauwe verf die een patroon heeft nagelaten op wit zand en groene zee, van een van Peters lievelingskunstenaars, een vlieger die Andy Silver heet. Die foto gaat ze echt niet meenemen.

In de centrale schacht kijkt ze omhoog naar de galerij waaraan de kamers van Peter en Avis liggen, ruimten waar zij niet mag komen, het kindermisje dat beneden woont met Hugo. Er is geen trap, en als je niet vliegt, kun je niet boven komen, en dus zijn die ruimten ook ontoegankelijk voor Hugo. Hij zal ze nooit zien, zeker nu zij hem hebben opgegeven. Er is vast iets wat ze voor hem kunnen doen, met al dat geld en al die slimmigheid van ze, maar nee, zodra ze de uitslagen zagen van Hugo's test, raakten ze volkomen verkrampt. Ik begrijp het niet; ik ben degene zonder geld, zonder opleiding, en ik ben niet eens zijn moeder, en toch zal ik harder voor hem vechten dan zij.

Avis was de eerste die zich had hersteld, de eerste die besloot dat hoe eerder ze iets ondernamen, hoe gelukkiger hij zou zijn. Andere gezinnen hadden hetzelfde gedaan, zei ze. Het is hier niet veilig voor hem, had Avis tegen Peter gekrijst. Peri had met het bloed bonzend in haar oren in bed liggen luisteren naar Avis die in de keuken tegen Peter tekeering, op die avond dat de uitslagen waren binnengekomen. Natuurlijk had Peri het rapport niet gezien. Ze zorgde elke minuut dat hij wakker was voor Hugo, maar ze had er geen recht op om het te weten. Ze probeerde geen adem te halen en elke zenuw aan te spannen om te verstaan wat er werd gezegd. Wat was er dan met hem aan de hand?

'Kan het je dan allemaal niet schelen?' had Avis gegild. 'Kijk dan naar die verdomde afgrond voor de voordeur. Wakker worden, Peter! Jij hebt dit huis ontworpen, en het is alleen voor vliegers bedoeld. Je zoon kan op honderden manieren zijn nek breken. Hij kan nergens spelen, nergens op onderzoek uitgaan, en over een paar weken kan hij lopen,

Peter. Dan zal hij elke minuut in de gaten moeten worden gehouden. Jarenlang. We zullen zijn veiligheid minuut voor minuut moeten overlaten aan die ... aan die verdomde griet. Dat kunnen we niet maken. Hij moet naar een gezin van niet-vliegers. Voor een paar jaar. Tot we hem kunnen laten repareren. Tot we ervoor kunnen zorgen dat hij veilig is.'

Peri springt in de lucht en geeft zichzelf een extra zetje door een paar maal met haar vleugels te slaan om zo de overloop te kunnen bereiken, waarna ze naar de grote, zonovergoten badkamer van Avis en Peter rent. Eigenlijk hoort ze deze ruimte niet te kennen. Peri rilt even; haar lichaam verraadt haar, hoe nadrukkelijk ze ook tegen zichzelf zegt dat ze niet moet denken aan de dingen die Peter heeft gedaan. Het is zinloos om daar ooit nog een gedachte aan te wijden, nu ze haar vleugels heeft. Nou ja, in elk geval heeft Peter zich nooit zorgen gemaakt over háár veiligheid. Haar leven heeft hij heel vaak op het spel gezet.

Maar ik ben hier, Hugo. Als je moeder je wegstuurt, ga ik naar de Engeltjes; misschien sturen die me wel naar het nieuwe gezin, zodat ik toch nog voor je kan zorgen.

De badkamer is groter dan Peri zich herinnert, de douche is even groot als haar kamer. Er is geen bad; in plaats daarvan is er een verzonken vijver, met onder water rondom stenen banken. Mos zo groen als zeewier groeit springerig om de vijver heen; het is zacht en stevig, en absorbeert water, stoom en alles wat er wordt verspild: zeep, veiligheidspoeder, parfum, verstuivers en lotions. Het is de felste kleur in de bleke kamer, afgezien van de flessen met vleugelstrooisel en glitter van Avis, waar de wastafels mee vol staan, in alle schakeringen van blauw, groen en roze. Aarzelend omdat ze bang is voor wat ze moet doen, buigt Peri zich voorover om de teksten op de etiketten te lezen. De strooisels glanzen haar toe, elk met zijn eigen exotische naam.

Peri gaat op haar hurken zitten. Wat ze nodig heeft, moet hier zijn. Tot haar opluchting treft ze, als ze de kastjes onder de wastafels opentrekt, daar de medicijnen keurig gerangschikt aan: de drukcompressen van Aileronac, blauwe carrés Opteryxin, stapels en nog eens stapels donkerrode Zefiryngel. Peri schudt haar hoofd. Zefiryngel is vreselijk duur; wat hier ligt opgeslagen vertegenwoordigt een waarde waar ze haar salaris jarenlang van zouden kunnen betalen. Is Avis aan het hamsteren? Peri pakt genoeg voor een paar maanden, en gaat op zoek naar flesjes verdovende verstuiver en huidvervanger.

Hijgend komt Peri overeind en ze stopt de kostbare medicijnen in haar gordel. Ze slaat de bovenkant van haar short terug en laat het vlees van haar billen tussen haar vingers rollen. Kijk aan, daar zit het:

een splinter die kleiner is dan een rijstkorrel is diep onder haar huid gedreven. Een steek van woede gaat door haar heen.

Ze hebben een zendertje in me aangebracht en ik wist het niet eens. Wat stom van me. Geen idee, totdat Luisa me waarschuwde. Het gezin waar zij werkte, had het bij haar ook gedaan. Peter vertrouwde me niet, en Avis nog minder. Het heeft geen zin om de zaken anders voor te stellen: voor hen betekenen ik minder dan een hond. Ik ben gebrandmerkt. Van een chip voorzien. En volgens Luisa doet dat apparaatje meer dan alleen volgen; als ik te ver weg vlieg, of gewoon als Peter of Avis er zin in heeft, kunnen ze me uit de lucht plukken alsof ik ben neergeschoten. Arme Luisa. Je had je eigen waarschuwing serieus moeten nemen. Natuurlijk probeerde je er niet vandoor te gaan, of in elk geval nog niet, anders had je wel gedaan wat ik nu ga doen. Rotzakken.

Ha, dat doet me goed, kwaad zijn; dan raak ik niet verlamd van angst. Hoe durven ze zoiets te doen als ze mij hebben aangedaan? Hoe halen ze het in hun hoofd om Hugo weg te sturen? Rotzakken.

Voordat ze beseft wat ze doet, draait Peri zich om en veegt met een uitgestoken vleugel Avis' strooisels op de grond. Flessen spatten uiteen, stralende kleuren verstuiven, vormen plasjes, druipen omlaag. Lakroze en cinnaber vermengen zich met diep hemelsblauw en kobaltviolet; de bemoste vloer glinstert van de glitters en de glassplinters. Peri glimlacht bij de gedachte aan Avis' woede. Die troep hoef ik in elk geval niet op te ruimen.

Luisa had haar verteld waar het vluchtcontroleapparaatje waarschijnlijk verstopt zou zitten; en inderdaad, zodra ze die dag terug was in haar kamer bevoelde ze zichzelf, en jawel, daar zat dat verraderlijke gevalletje, diep in haar huid begraven. Wat moesten ze hebben gelachen, Peter en Avis, toen ze dat ding in me stopten zonder dat ik ervan wist. Wat ze nu gaat doen, hebben ze dubbel en dwars verdiend.

Maar wanneer was het ingebracht? Ze hadden een paar kansen gehad. Toen ze de eerste operaties had ondergaan voor haar vleugels? Of al eerder?

Er klinkt een zachte bons uit de woonkamer beneden. Peri verstijft, luistert of ze geruis van veren hoort. Een indringer? Is iemand haar gevolgd? O god, als ze me hier vinden, wat doen ze dan met me? Mijn vleugels afknippen en me in zee gooien. Luisa's donkere haar dat rondrijft als wier. Peter kan toch zeker niet al terug zijn? Vliegers zijn bijna niet bij te houden, en ineens, met één enkele vleugelslag, zitten ze boven op je.

Peri rent de overloop op. Frisk kijkt naar haar op vanaf de stapel kussens die hij heeft omgegooid.

‘Toe maar, Frisk, grote sukkel dat je bent.’

Peri springt omlaag naar de woonkamer, schiet Peters werkkamer binnen met uitzicht op de oceaan. Nog één ding te doen. Ze strooit slicks over de enorme tafel, rukt laden open en gooit de inhoud eruit. Een rode flits begraven in een onderste lade. Ze trekt hem eruit, draait de roos, een geschenk van haar, om en om in haar hand. Rotzak. Natuurlijk heb je hem verborgen. Luisa had haar bijna uitgelachen, was haast in tranen uitgebarsten om haar, toen Peri hem had laten zien. Ach, nee, nee, had ze gezegd. Dat is het aloude verhaal, lieve schat. Weet je dan nog niet wat voor iemand hij is, wat hij heeft gedaan?

Peri vindt waar ze naar op zoek is. Ze snijdt er bijna haar vinger mee af als ze hem vastgrijpt, het lemmet waarmee Peter tekenslicks op maat snijdt. Haar hand trilt. Ze trekt haar short omlaag, draait haar bovenlichaam om en bespuut haar huid met het verdovende spul. Een lastige plek om bij te komen; ze zal erger in zichzelf snijden dan nodig is. Huid, vet, spierweefsel wijken uiteen als vergane zijde. De pijn brandt zo erg dat haar een kreet ontsnapt. Het verdovende middel uit de verstuiver heeft maar beperkte kracht, maar de pijn lijkt wel verder weg.

Hugo slaakt een jammerkreet, een dun geluidje dat aan haar trekt.

Heet bloed stroomt over Peri's been. Ze peutert rond in haar vlees, alsof ze op zoek is naar een diep verzonken splinter. Daar heeft ze hem. Ze tilt het snippertje eruit en schiet het weg. Plakt de snijwond dicht met antiseptische huidvervanger.

Ze smijt het bebloede mes op tafel en voelt een treurig soort plezier wanneer haar bloed over het hoog oprijzende ontwerp spat van Peters nieuwste toren, en langs haar been omlaaglekt op de glanzend geboende vloer. Wat zal hij het erg vinden dat zijn werkplek zo is bevuild. Laat hem die troep morgenochtend maar vinden. Dat is wel het minste waar hij dan mee zit.

Even dwaalt haar blik langs de tekeningen, affiches en uitstallingen op de wanden van de werkkamer, alsof ze die voor het eerst ziet. Die blauwe bergtop van ijs aan haar linkerhand, de kerk; wat was ze onder de indruk toen ze voor het eerst hier was en tot de ontdekking kwam dat Peter die had ontworpen. De kerk was altijd een herkenningspunt voor haar geweest als ze terugkeerde uit PReG-land, het enige herkenningspunt dat haar vertrouwd was toen ze voor het eerst in de Stad kwam.

Haar eerste dag in de Stad. Ze had een tijdelijke verblijfsvergunning – met dank aan Mama'lena – en was vastbesloten nooit meer weg te gaan, zich nooit meer te laten terugdrijven naar de wildernis. Peri wrijft over de strakgetrokken huid op haar linkerbiceps. Daar zit onder

haar huid nog een implantaat, eentje dat ze tien, twintig keer per dag bevoelt. Haar permanente verblijfsvergunning voor de Stad. Overal waar ze heen gaat, kan ze worden gescand en zal de vergunning bevestigen dat ze legaal in de Stad verblijft. Toen ze die had gekregen, was ze wekenlang door het dolle heen geweest. Nu kunnen jullie me niet meer deporteren.

Hugo huilt. Er schiet een pijnscheut door haar spieren als Peri naar de babykamer rent.

Hij heeft honger, op zijn vingers zuigen is niet genoeg meer, zijn gezicht is rood aangelopen en hij brult. Ze pakt hem op, voelt zijn hart, voelt hoe dat leventje tegen haar aan klopt, hoe hij kalmeert als ze hem borst aan borst houdt, waarna ze hem neerlegt om hem te voeden. Hij zuigt aan haar borst en staart haar aan. Vliegen, vliegen, vliegen. Ik moet je achterlaten, maar dat kan ik niet. Het maakt niet uit hoe verschrikkelijk Avis me ook haat of dat Peter me nu volkomen negeert, ik heb er nooit over gepiekerd om jou in de steek te laten.

Ze staart naar de mooie spullen van Hugo, de schitterende globe die boven zijn wieg bengelt. Jij zult dit ook allemaal kwijtraken, Hugo.

Ik kan je hier niet alleen achterlaten. Zeker nu niet. Misschien komt iemand mij hier zoeken, en die vindt dan jou. Met één hand, terwijl ze met de andere Hugo ondersteunt, haalt ze haar slick tevoorschijn. Bel Peter, smek hem om meteen thuis te komen.

Geen antwoord. Spreek een bericht in. Ze aarzelt. De vorige keer dat ze had ingesproken, duurde het drie dagen.

Bericht beëindigd.

Ze kijkt naar het lege scherm. O god, daar heeft ze niet aan gedacht. Ze laat het ding op de grond vallen. Ze zal het moeten achterlaten. Ze kunnen het gebruiken om haar op te sporen. Makkelijk zat.

Luisa's lichaam dat heen en weer rolde in de ondiepe golven.

Frisk komt de babykamer binnenbanjeren, springt op de bank naast Peri, schuift zijn kop onder haar hand. Ze streelt zijn snuit en wil niets liever dan dat Hugo stopt met zuigen. Schiet alsjeblijft op, Hugo. Ze kijkt naar de klok aan de muur; elke seconde telt. Ze kijkt Frisk in zijn amberkleurige ogen. Ik zal je missen.

Hugo trekt glimlachend zijn mond weg. 'Pah,' zegt hij, en hij zet grote ogen op van het ploffende geluidje dat hij produceert. 'Pah-pah-pah.' Ik zal jou ook missen. Nee. Ik kan je hier niet alleen achterlaten, alleen in dit huis, alleen op de wereld, terwijl zij van plan zijn om je bij een ander gezin te dumpen. De enige oplossing is dat ik bij je blijf en dat kan niet.

Ik kan dit niet.

Haar hoofd stroomt vol ruis. De wereld om haar heen komt trillend tot stilstand – nee, zij is degene die verstijft, terwijl het ondenkbare haar vanuit de onpeilbare diepte strak aanstaart.

Ik moet je meenemen. Je beschermen. Zorgen dat er van je wordt gehouden. Niemand anders zal dat doen.

De wereld begint weer te draaien, snel, steeds sneller; ze beweegt met de snelheid van de wind, en als ze stopt, zal alles tot stilstand komen en zal ze niet de moed hebben om zichzelf, laat staan Hugo, in veiligheid te brengen; dan zal ze hier als verlamd blijven zitten. Klaar om te worden afgeschoten.

Ze legt Hugo op zijn mat, gaat op zoek in de babykamer. Nog een paar dingen om in te pakken: absorberende lapjes voor Hugo, honderd die samen niet dikker zijn dan haar hand; warme kleren voor hem, zijn wolkenpak en ... wat nog meer?

Wat heb je nog meer nodig, mannetje?

Mij.

Dat is eigenlijk alles.

Ik ben het enige wat je echt nodig hebt.

Ze pakt Hugo op, dept zijn wangen droog, en stopt hem in de draagband. Waar kunnen we heen? Het is nergens veilig in de Stad. Ze wrijft over haar bovenarm, op zoek naar het implantaat. Die piepkleine zegel die bewijst dat ze is geaccepteerd, is van onschatbare waarde; menigeen is zijn hele leven bezig om er een te verwerven.

Maar nu, in Hugo's belang ... Nu kan ze dat geval er net zo goed ook uit snijden en weggooien, als teken van haar verbanning, maar ze doet het niet.

Het is uit. Hierna is er geen terugkeer, geen vergiffenis meer mogelijk. Dit is het moment waarop ik alles weggooi wat ik altijd heb willen hebben, waar ik altijd voor heb gevochten: dit leven, de Stad.

Peri sluit Frisk op in huis en hij begint meteen te janken en te krabben, alsof hij diep verdrietig en ongerust is. Ze loopt naar de rand van de klip voor de deur.

'Het spijt me, mannetje.' Peri streelt Hugo's wang en laat zich met één stap over de rand vallen.

Uit de lucht gevallen

Peri was een bijzonder meisje. Ik weet niet meer wanneer dat precies tot me doordrong, maar het was ergens tegen het eind van die lange, natte, stormachtige zomer. Natuurlijk niet meteen, toen Peri – en meer in het bijzonder Hugo – alleen nog maar een naam voor me was die werd uitgesproken door een geschokte man die me op een bloedhete zondagochtend op het nummer van mijn kantoor aan huis opbelde, en mijn eerste reactie was: waarom ik?

In zeker opzicht lag de reden nogal voor de hand. Ik was privédetective, iemand had me hem aangeraden vanwege mijn discretie, ervaring en breed scala aan contacten, dus waarom zou hij me niet bellen? Maar dan nog, waarom zou hij mij bellen en niet de politie, nu zijn kind werd vermist? Ik zou er in de loop van de tijd achter komen dat er vele redenen waren waarom Peter Chesshyre mij op die bloedhete zondag belde. Ten eerste was ik niet de eerste detective die hij had gebeld. De andere redenen hadden te maken met het feit dat Peter Chesshyre letterlijk een totaal ander slag cliënt was dan ik ooit had gehad. Ik had geen flauw idee hoeveel ik nog moest leren.

Het was bijna middag en ik zat in mijn short aan de eettafel halfhartig door een paar documenten te bladeren. Ik was wakker gebeld door die verdomde Sunil, een oud maatje van me dat tegenwoordig ministerieel adviseur was, en er geen been in zag om me zondag vroeg in de ochtend te bellen. ‘Vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week, vriend,’ zei hij toen ik tegen hem mopperde. ‘Tijd en tij en de mediacyclus wachten op niemand. Ik heb werk voor je. Hou donderdag een uur vrij. Je hoort binnenkort meer.’

Ik had beter niet thuis kunnen blijven; er stond geen zuchtje wind en ik stierf van de hitte in ons flatgebouw van zes verdiepingen, dat idioot genoeg Ventura heette. Ik zweette me een ongeluk en het feit dat mijn buurman Vittorio op stap was met zijn vriend was voor de mensen die bij Vittorio op het dak kampeerden reden om het salsa-

feestje van de avond ervoor te hervatten.

Ik stond op en trok een T-shirt aan, met de bedoeling een plek op te zoeken waar schaduw en koel water waren, toen ik mijn slick voelde trillen. Ik luisterde maar half toen Peter Chesshyre zich voorstelde, maar toen hij vertelde dat hij die ochtend had ontdekt dat zijn kind was verdwenen, verkilde het zweet op mijn rug. Hij wilde dat ik meteen naar zijn huis kwam.

Peter Chesshyre? De naam kwam me in de verte bekend voor. Terwijl ik mijn short en T-shirt verwisselde voor een pak en daarna naar de oprit naast mijn flat op de begane grond liep, nam ik mijn mentale dossiers door. Ik hield even halt bij het klaptafeltje van Ray en kocht een van zijn in de buurt beroemde samosa's die hij klaarmaakte in een zonneoventje.

Toen hij glimlachte, verschenen er verweerde kraaienvoetjes rond zijn ogen. 'Je gaat een ritje maken, hè?' zei hij. Ray hield Taj voor me in de gaten, voor een klein bedrag per maand. Dat verleende hem status onder de straatverkopers. Niemand anders had een auto om op te letten.

Ik werkte de samosa naar binnen en gleeed de auto in, dankbaar omdat Ray Taj al voor me uit het contact had gehaald. Wat een geluk dat er aan deze oprit nog eentje was die het deed.

'Alles in orde?' vroeg ik Taj, terwijl hij zijn lichten aandeed.

'Nou en of, puik in orde,' pruttelde hij terug.

'We moeten ervandoor, Taj.' Bij een ontvoering zijn de eerste paar uur van het grootste belang, en die waren al verstreken terwijl wij allemaal lagen te slapen.

Als de ontvoerders van de kleine Hugo van plan waren hem te vermoorden, was hij al dood, dan was hij allang dood geweest voordat zijn ouders wakker waren geworden. Als hij nog leefde, waren er andere scenario's mogelijk, die er stuk voor stuk om vroegen dat ik snel handelde.

'Zo maatje, je hebt kennelijk eindelijk een rijke klant te pakken, dat je mij gebruikt,' constateerde Taj. 'Dat is weleens leuk voor de verandering. Misschien dat je binnenkort dan ook eens wat geld spendeert aan een beter pak. Waarom deed ons goudhaantje er eigenlijk zo lang over om je te bellen? Moest hij zo nodig uitslapen op zondag?'

'Dat vraag ik me ook af,' zei ik, terwijl ik mijn stropdas omdeed, zonder de knoop strak te trekken. Wanneer hadden Chesshyre en zijn vrouw precies ontdekt dat Hugo was verdwenen? Ik keek op mijn horloge. Het was bijna halfeen. Verdomme.

Regen. Net op het moment dat ik op weg ging naar het huis van de Chesshyres, barstte er een stomende, moessonachtige stortbui los. Taj moest een onvoorspelbare route volgen door achterafstraten, tunnels en over snelwegen in de richting van het oude oostelijke knooppunt. De ervaring had me geleerd dat het altijd beter was om de navigatie aan Taj over te laten. De wegen in de Stad werden zo gevaarlijk slordig bijgehouden dat Taj al zijn slimheid en satellietinfo nodig had om veilig te rijden. Net als elke keer dat ik hem gebruikte, schoot me te binnen dat deze eerste auto van me ook mijn laatste zou zijn. Het leven in de Stad hing niet meer af van wegen; daar waren grachten, lightrail en, natuurlijk, het vliegen voor in de plaats gekomen. Vliegen was meer dan een leuk speeltje voor de rijken, bedacht ik, meer dan zomaar een uitspatting die thuishoorde in hun overmatige leven. Het was buitengewoon praktisch.

Ik keek nogmaals op mijn horloge. Eén uur.

‘Ik ben hier nog nooit geweest, maat,’ zei Taj toen we de oostelijke tolbrug over Blue Canals overstaken naar de groene zone van de exclusieve oostelijke buitenwijken. ‘Dure winkels langs deze brug, maar daarbeneden lijkt het meer op een kleine uitvoering van Ringstad.’

Hij had gelijk; onder de brug en langs de middenberm van het oostelijke knooppunt stonden zij aan zij de tentjes van plastic afval van mensen die in de buurt moesten wonen van hun baantjes als koerier, sjouwer en schoonmaker. In plaats van met de grootste moeite een hutje te bouwen in Ringstad, de verzameling illegale satellietsteden rond de Stad zelf, sloegen ze hun tenten op elke plek op die maar even geen weg was. Hun krotten strekten zich zelfs uit tot op Blue Canals, al zorgden stierhaaien en politie ervoor dat de aantallen daar laag bleven.

‘Gaaf,’ zei Taj. ‘Het goudhaantje heeft mijn gegevens al doorgegeven aan de beveiliging op de brug. Meestal kost het een heleboel tijd om die chique buurten binnen te komen.’ Ja. Het was tijdrovend en onaangenaam om via de beveiliging zo’n enclave te betreden. Tenzij je kon vliegen. Nog zo’n voordeel van vliegen: wie kon vliegen was letterlijk het grootste deel van de tijd boven veiligheidscontroles, fouilleringen, snuffelende honden en dat hele gedoe verheven. Hun komen en gaan werd minder in de gaten gehouden dan dat van eenvoudige stervelingen.

Dus waarom had die vlieger Chesshyre mij ontboden? De tolbrug verdween in de verte en het aantal stoepbewoners aan deze kant van de gracht daalde tot nul. Terwijl Taj over de welige straten snorde met banden die zoevend fonteinen regenwater deden opspatten, schoot me

te binnen waar ik Chesshyres naam eerder had gezien: die hield verband met een foto van ruimten die op elkaar waren gestapeld als grotten in een rotswand, ruimten met hoogten en diepten, rond een leegte.

Een jaar of twee geleden had ik artikelen gelezen over een omstreden nieuw kinderopvangcentrum, het eerste dat speciaal was ontworpen voor de kinderen van vliegers. Daarom trok het ook zo de aandacht. De gebruikelijke figuren maakten zich er druk over: commentatoren, academici, politici en pedagogen, en vrijwel unaniem veroordeelden ze de scheiding tussen de kinderen van vliegers en die van niet-vliegers. DE NIEUWE APARTHEID, tetterden de krantenkoppen, terwijl die extremistische sekteleiden van de Oorsprong bij de bouwplek postten. Er was zelfs een rechtszaak aangespannen, maar de vastgoedontwikkelaars hadden kans gezien de antidiscriminatie wetten te omzeilen, waardoor de nestjongen, de vliegertjes die zweefden in hun volière, hun eigen omsloten stukje hemel, de droom van ieder kind konden uitleven.

Het inmiddels beroemde architectenbureau Kohn Chesshyre Li werd in alle berichten genoemd. Was mijn cliënt soms die Chesshyre? Mijn slick bevestigde het. Mijn ogen werden glazig terwijl ik mijn blik liet gaan langs de informatie die het apparaat bijeen had gesprokkeld: vergunningen, kwalificaties, lidmaatschappen van beroepsverenigingen, artikelen die hij had geschreven in architectuurbladen, verwijzingen naar zijn scriptie. Er verscheen een foto van een kerk die hij had ontworpen, een ijsberg van onregelmatig fluorblauw.

Mijn oog viel ergens op en ik floot keihard.

‘Hè?’ zei Taj.

‘Moet je nou zien. Chesshyre heeft op dezelfde school gezeten als ik. St.-Ivo van Kermartin – daar heb je vast weleens van gehoord, Taj.’

‘O ja?’

St.-Ivo was een elitaire privéschool, die in elk geval in mijn tijd werd geleid door stramme, in het zwart geklede paters, strenge, geleerde oude mannen (al kunnen ze, nu ik erover nadenk, niet ouder zijn geweest dan een jaar of veertig). Ik vroeg me af of er nog eentje van in leven zou zijn.

Chesshyre was jonger dan ik, dus ik had hem daar niet gekend. Maar wat werkelijk verschil maakte tussen ons was dat ik de arme jongen was, of in elk geval de niet-rijke jongen – en dat komt uiteindelijk op hetzelfde neer – die was uitgekozen voor een sportbeurs omdat ik behoorlijk snel was op het footballveld. Hoeveel roem ik de school ook bracht in de modder en het bloed op het veld, ik hoorde er nooit bij. *Ach gad*, brouwden de rijke, achteloze jongens tegen elkaar als ik het

waagde het woord tot hen te richten, *het kan rennen én het kan praten*. *Wist jij dat die sukkel kon praten?* Een stuk of twee slimme jongens waren met me bevriend, maar ze moesten wel, want zij waren ook niet rijk. De school profiteerde van hun hersenen en mijn snelheid.

Chesshyre was het echte werk, dat zag je zo: lang, knap, rijk. Een volmaakt hoofd. Roeide bij de Eerste Acht. Nu had hij vleugels. Natuurlijk. Jezus, ik voelde mijn wrok, zoals ik mijn oude footballblessure voelde kloppen in mijn rechterknie. Het zou lastig worden om die man aardig te vinden, naar hem te luisteren, met hem samen te werken. Maar je hoeft hem niet aardig te vinden. Je hebt vaker met dat slag gewerkt, weet je nog wel? Je bent gewoon een ingehuurde kracht: doe nou maar gewoon je werk en probeer geen modder op hun vloer achter te laten. Je moet alleen maar op zoek naar zijn zoon. Jawel, ik had veel vaker voor dat slag gewerkt, maar nog nooit voor iemand die bij mij op school had gezeten, iemand die al een echte heer en meester van het universum was voordat hij zijn vleugels kreeg, eentje die vanaf zijn olympische hoogte tegen me lijsde met dat vreemde, vlakke accent dat alle jongens op school probeerden te bereiken maar alleen de rijke echt voor elkaar kregen.

Chesshyre was echt rijk, en ik kon wel een paar goede redenen bedenken waarom mensen van zijn slag een privédetective zouden bellen bij zo'n ernstige zaak als dit. Om te beginnen willen rijke mensen altijd zeker weten dat zij de touwtjes in handen hebben. Ze willen het niet aan de politie overlaten om te bepalen hoe dringend hun zaak is, en ze willen niet hoeven discussiëren over 'gepast gebruik van overheids-geld'.

Maar er konden nog andere, verdachtere redenen zijn. Tenslotte onderzoekt de politie in een geval als dit in de allereerste plaats degenen die het dichtst bij het slachtoffer staan. Het komt maar al te vaak voor dat daar de oplossing ligt. Chesshyre had me al verteld dat ze vermoedden dat Hugo was meegenomen door hun kindermisje Peri Almond. Nou ja, we zouden wel zien.

Wat je ook niet mocht onderschatten, was de behoefte van rijken om de publiciteit te mijden. In het kielzog van zo'n schandalige ontvoering doen zich soms andere gevaren voor: mensen komen op ideeën en vaak trekt tegenslag meer tegenslagen aan. Daar was die minister wiens dochters waren ontvoerd uit de nachtclub Charon ook achter gekomen. Waarschijnlijk wilde Chesshyre me inhuren vanwege de ervaring die ik had opgedaan tijdens het onderzoek in de zaak-Charon, de beruchtste zaak die ik als politieman ooit had gehad.

De buurten waar Taj doorheen reed werden allengs welvarender – Diamantwater, Aaltopark, Boydstrand – naarmate we dichterbij de zee kwamen. ‘Moet je de afmetingen van die huizen zien,’ zei hij. Blok na blok werden de huizen groter, overdekt met golven bougainville en hibiscus. ‘Wat zijn dát voor bloemen?’

‘Dat zijn die dure gemodificeerde cultuurvariëteiten waar rijken zo dol op zijn. Dat daar is een altijdbloeiende jasmijn, en daar verderop heb je die beruchte fluorgardenia’s waar Lily zo gek op is. Een ongevoelzaam staaltje wansmaak, dat alleen maar kan liggen aan het feit dat ze zo onwaarschijnlijk duur zijn.’

Lily. Ik keek even op mijn horloge: tien voor halftwee. Op deze betere wegen haalden we een behoorlijke tijd, maar toch zat ik ongeduldig met mijn knie te wippen. Het duurde allemaal te lang. Mijn ex-vrouw Lily was de werkelijke reden geweest waarom ik uit mijn flat wilde ontsnappen. Ze had er genoeg van dat ik haar telefoontjes niet beantwoordde en ik was bang dat ze er straks nog voor zou kiezen om langs te komen. Dat zou weer een scène geven, net als de vorige keer. Een stille scène, want Lily schreeuwt niet. Ze heeft zichzelf aangeleerd zacht te praten als ze kwaad is, wat eigenlijk net zo angstaanjagend is als wanneer ze zou schreeuwen. Een paar dagen geleden stond ze ineens op de stoep, in haar advocatenkostuum, het strak gesneden grijze mantelpak dat ze aantrekt als ze bij de rechtbank moet opdaven. Om te beginnen weigerde ze een glas water. Ze wilde niet eens gaan zitten. ‘We moeten het over Tom hebben.’

O god, alsof we het ooit over iets anders hadden. Thomas woonde bij haar en Richard, maar bijna de helft van de week was hij bij mij.

‘Nu Tom naar de peuterspeelzaal gaat,’ zei ze, ‘is hij ’s middags vreselijk moe. Ik denk dat hij behoefte heeft aan één thuisbasis voor door de week. Hij is nog heel klein, Zeke.’

Daar kon ik haar geen ongelijk in geven. Hij was inderdaad nog klein.

‘En ik zeg dit echt niet voor mezelf. Je begrijpt toch zelf ook wel dat het egoïstisch zou zijn om erop te staan dat hij door de week tussen ons op en neer reist, met die lange dagen op de peuterspeelzaal?’

Ja, natuurlijk begreep ik dat wel. Weer een punt voor haar. Zo ging het meestal. Ze had dik geld betaald om dat te leren.

‘Natuurlijk zul je hem soms door de week zien. En in het weekend. Sommige weekenden.’ Lily buitte onmiddellijk haar voordeel uit. ‘Richard en ik hebben ook recht op wat ontspannen tijd met hem samen!’ Lily lachte diep in haar keel. ‘Wij moeten hem immers elke dag op tijd

de deur uit zien te krijgen voor de speelzaal, en jij hebt hem alleen als het leuk is.’

Aha, dus nu is het ineens blijkbaar een opoffering om die jongen vrijwel helemaal onder je hoede te hebben. Lily is er een kei in om te winnen door haar voordeel als een nadeel voor te stellen. Een buitengewoon nuttig talent voor een advocaat en een moeder. En ze is een uitstekende moeder, onze Lily.

Sinds kort vindt ze dat Thomas vlieger moet worden, dus heeft ze mijn toestemming nodig voor de behandelingen. Haar eerste tactiek, de meestal effectieve methode om doodgewoon aan te nemen dat ik het ermee eens ben, heeft niet gewerkt. Dus nu heeft ze me laten weten dat ze bereid is me voor het gerecht te slepen als ik haar daartoe dwing. Als ik Thomas die vleugels ontzeg, maak ik me schuldig aan verwaarlozing. Uit haar mond is zoiets niet echt een loos dreigement, en ik kan de kwestie niet voor me uit blijven schuiven. Zelfs die Oorsprong-extremisten die verantwoordelijk waren voor de ontvoering uit die nachtclub bezorgden me niet zo’n opgejaagd gevoel als Lily me nu bezorgt.

Lily de streber die niets liever wil dan onze zoon verheffen tot de wereld van de vliegers; wat zou ze opkijken als ze hoorde wie mijn nieuwe cliënt is. Een ontmoeting met een gelauwerd architect en vlieger als Peter Chesshyre zou voor mijn Lily een droom zijn die is uitgekomen.

We passeerden een lommerrijk park waar jonge vrouwen met hun kleine kinderen onder de regenbomen zaten te schuilen. Een dikke duif, zo groen als een besproeid gazon, scheerde langs mijn voorruit.

Het huis van de Chesshyres lag verborgen op een eigen kaap. Taj manoeuvreerde zich een carport in aan de voet van een klip, terwijl ik opmerkte dat ik geen gebouwen zag en vroeg of hij zich niet had vergist.

‘Nee, maatje,’ antwoordde Taj en hij deblokkeerde mijn veiligheids-harnas en opende mijn deur. ‘Dit is het juiste adres.’

‘Oké, glim ze, Taj.’

Na wat rondsnuffelen achter de carport, opgelucht omdat de regen was opgehouden, vond ik een pad dat door theeboomstruikgewas liep en daarna omhoogkronkelde over de klip. Beneden sloegen golven tegen de rotsen waardoor er zoute wolken opstegen. Ik klom verder, terwijl ik genoot van de wind uit zee, en het drong tot me door dat ik me erop verheugde om Chesshyre te ontmoeten, benieuwd om oog in

oog te staan met een echte vlieger. Natuurlijk had ik ze gezien op het nieuws, en zelfs hier en daar in de dure wijken, maar echt ontmoet had ik er nog nooit een. Ineens moest ik aan dat telefoontje van Sunil denken. Hij wilde dat ik een of andere hotemetoot natrok, van een chique kerk die alleen voor vliegers was. Dat was de kerk die ik net had opgezocht, de kerk die Chesshyre had ontworpen. Dat kon weleens kloppen. Chesshyre was een beroemde vlieger-architect; natuurlijk was hij de aangewezen persoon om een kerk alleen voor vliegers te ontwerpen. En nu Chesshyre mij had ontboden, zou Sunils doelwit mijn tweede, en niet mijn eerste echte vlieger worden. Ik werd op drie manieren deze nieuwe wereld in gesleurd. Dat gaf maar weer eens aan hoe snel de wereld aan het veranderen was. In elk geval zou ik nu eens voor één keer deskundiger zijn dan Lily.

Ik struikelde over een steen en vloekte uit angst dat ik mijn houvast zou verliezen en halsoverkop van het smalle pad de zee in zou storten. Ik had een bloedhekel aan hoogten, en daar stond ik dan, halverwege een klip met nog een gruwelijke klimpartij voor de boeg. De toegang tot het huis torende hoog boven me op en voor het eerst kon ik het huis zelf zien, dat met zijn hoekige muren als een facetgeslepen kristal tegen de rotswand lag.

Ineens zag ik het. O god, nee. De enige manier om er te komen, afgezien van rechtstandig omhoogklauteren langs de rotswand, was een afgrijselijk mandje aan een roestige kabel van de kabelbaan vlak voor mijn neus.

Ik hoorde geruis; een donkere gestalte nam even de zon weg.

Er landde een man op het randje van de klip. Hij wankelde heen en weer en boog zijn vleugels om zijn evenwicht te hervinden: Peter Chesshyre. Ruim twee meter lang, in een wit short en los onderhemd, en zijn voeten gehuld in een dun blauw materiaal dat in niets deed denken aan de schoenen die ik kende.

Waar ik vooral mijn blik niet van kon afwenden, waren zijn vleugels: grote bogen azuurblauw, aquamarijn, marineblauw, blauwschakeringen die ik niet eens kon benoemen, die samen opliepen en dooreenkronkelden als waterstromen. Jezusmina. Ontmoet ik voor het eerst een echte man met vleugels, sta ik met mijn mond vol tanden.

Daar stond ik, zonder een woord te kunnen uitbrengen, volledig gehypnotiseerd door de machtige vleugels van de man, verbijsterd bij de aanblik van glanzende vleugels die vastzaten aan een menselijk wezen, bij de aanblik van een wezen dat zoveel lijfelijker, zoveel aanwezig was dan een normaal menselijk wezen, omdat hij veel meer ruimte in-

nam. Al was het alleen maar omdat er zoveel meer van hem was.

Het was ontzettend merkwaardig om een man met vleugels te zien die toch vreemd genoeg vertrouwd was; ik ben katholiek opgevoed en heb zoveel afbeeldingen gezien van mannen, vrouwen en kinderen met vleugels. We hebben ons duizenden jaren voorbereid op dit moment, net zoals we al vliegtuigen ontwierpen eeuwen voordat we ze durfden te bouwen. Het ideaal is er altijd al geweest, en nu bewoog dat zich vlak voor mijn ogen, in vlees, bloed, botten en veren.

Chesshyre stapte dichter naar me toe en ik rook een scherpe bosgeur die van zijn vleugels af sloeg – was het een olie waarmee hij ze verzorgde? Ik dwong mezelf mijn blik van die vleugels af te wenden om naar zijn gezicht te kijken. Hij was knap, zoals de rijken dat zijn, met hun zuivere huid; zijn ogen waren donkerblauw en lagen diep in hun kassen boven zijn lange neus en brede mond. Zijn donkere haar had een blauwe glans waarin zijn vleugels weerspiegelden.

‘Zeke Fowler?’

Ik knikte. Zijn stem was licht; elk gevoel was eruit weg gebleekt, en hij klonk precies zo toonloos als ik van een voormalige St.-Ivo-leerling had verwacht. Even werd ik overmand door een golf van haat jegens hem – die toon van hem, die me in al die zes jaar die ik op die school had moeten verduren was ingescherpt. Toen schoot me weer te binnen waarom ik daar was, en ik schaamde me diep. Ik mocht dan kleiner zijn dan Chesshyre, en lelijker, met mijn zandkleurige haar, mijn sproetige huid, mijn magere gezicht en zure gelaatsuitdrukking. (Jij kijkt altijd zo sceptisch, zei Lily vroeger vaak. Dat krijg je in mijn werk, antwoordde ik dan.)

Maar ik had tenminste mijn zoon nog.

Chesshyre drukte me de hand. Zijn huid voelde droog en warm aan, koortsig warm. ‘Ik ben bang dat u daarvan gebruik moet maken,’ zei hij met een gebaar naar de kabelbaan. In één klap was duidelijk dat hun vrienden en belangrijke gasten allemaal vliegers waren. ‘Ik zie u boven.’ Hij draaide zich om naar de rand van de klip.

Ik zal nooit vergeten wat er toen gebeurde. In mijn dromen word ik nog steeds achtervolgd door dat beeld.

Chesshyre stapte de klip af. Mijn maag stortte samen met hem omhoog. Ik wist wat hij kon, maar die broze wetenschap was eenvoudig niet opgewassen tegen de aanblik van een man die als een baksteen uit het zicht valt.

Even later hoorde ik de wind door enorme veren fluiten en voelde ik de luchtverplaatsing tegen mijn gezicht, toen Chesshyre met klappende

vleugels opsteeg. *Als ze zich bewogen, hoorde ik het slaan van hun vleugels, dat klonk als het gebulder van de zee.* Geen idee hoe die ouwe Ezechiël dat wist, maar hij sloeg de spijker op zijn kop. Zo klonk het precies.

Ik klauterde in het bakje aan de kabel, waar de druppels van de regen van zo-even nog aan hingen. Je kon wel zeggen dat ze verdomd weinig moeite deden om het niet-vliegers makkelijk te maken. Dit roestige geval werd waarschijnlijk voor de boodschappen gebruikt. En het kindermisje had het ook moeten gebruiken, nam ik aan. Ik drukte op de knop, klemde me vast aan de koude rand van het bakje, bleef strak voor me uit staren toen de lier luid krakend in beweging kwam, en dwong mezelf niet naar mijn schaduw te kijken die langs de klip omhoogklom. Ik werd bestookt door rukwinden, voordat ze wegvielen naar de golven beneden me.

Toen ik Chesshyre net zo makkelijk zag opstijgen als ik op een roltrap zou stappen, voelde ik een steek van jaloezie. Nu ik hem van dichtbij zag, kon ik me de opwindende en het machtsgevoel voorstellen. Dat duurde maar heel even. Alle chirurgische ingrepen, DNA-sputten, behandelingen en medicijnen ter wereld bij elkaar opgeteld zouden mij nog niet zover krijgen dat ik van een klip stapte.

Ik staarde over de blauwe zee, die in trage bewegingen rimpelde, terwijl het bakje schrapend omhoogging. Ik keek nog eens op mijn horloge. Tien over halftwee. De kans dat we Hugo nog in leven zouden vinden werd pijlsnel kleiner. Christus nog aan toe, wat een traag geval.

Grote wolken schoven boven mijn hoofd verder, als oceaanschepen op weg naar hun bestemming elders. Chesshyre stond hoog boven me, met vleugels die glansden in de af en toe doorbrekende zonnestralen.

Met een ruk kwam het bakje tot stilstand en beverig van de adrenaline klauterde ik eruit. Het zou Chesshyres verdiende loon zijn als ik over hem en die prachtige vleugels van hem heen kotste.

Er stroomde een rivier door het huis van de Chesshyres.

Je zag het meteen. Het eerste wat me opviel, was dat het huis geen dak had. De muren liepen over in de hemel of losten op in opstijgende mist. Ik keek omlaag, maar zag geen regendruppels op de vloer. Er ontbrak geen dak; het ontbreken was een illusie. Maar het was wel de echte hemel die ik zag; ik herkende de rafelige wolk die boven de oceaan uiteenviel.

Iets anders wat niet opviel, was de beveiliging. Terwijl ze die toch echt moesten hebben; ze rekenden er toch zeker niet op dat die niet te

beklimmen rotswand volstond om hen te beschermen?

Op weg door de foyer wreef ik over de plek op mijn handen waar het bakje in mijn vlees had gesneden door mijn krampachtige greep. Toen ik de grootste woonkamer binnenging die ik ooit van mijn leven had aanschouwd, nam ik een ruisend, klokkend geluid waar. De hele muur aan de oostkant was één grote plaat rivierlaminaat van minstens vijftien meter hoog, die uitzicht bood op de zee. Ik maakte in gedachten een notitie om deze mensen een fatsoenlijke *per diem* in rekening te brengen. Ze konden het zich overduidelijk permitteren.

Ik liep achter Chesshyre aan naar binnen en bekeek de manier waarop zijn vleugels zo tegen zijn rug zaten gevouwen dat ze net niet de vloer raakten, terwijl ze langer waren dan hij. De precieze plek waar veren en huid samenkwamen, die lijn waarlangs mens in buitenaards wezen overging, fascineerde me. Hoe konden die veren van hem zijn, deel uitmaken van dat menselijke wezen dat Peter Chesshyre was? Ik moest me verzetten tegen de aanvechting om hem aan te raken.

Ik stak een reep gras over die door de hele kamer liep en een stroom afschermde die de bron was van het gedruis dat ik hoorde. Buiten de oostelijke muur bevond zich een stenen terras dat deel uitmaakte van de rots en boven de oceaan uitstak. Er stonden een tafel en stoelen, maar er was geen balustrade, er was niets wat zou voorkomen dat iemand de leegte in viel. Deze mensen waren er dol op om de leegte in te vallen. Chesshyre kon daarbuiten 's ochtends koffie zitten drinken en gewoon zeggen: 'Even de vleugels strekken', om vervolgens de leegte in te stappen.

Geen wonder dat ik het huis pas kon zien toen ik er vlak onder was: het was in de rots uitgehouwen. De achterwand was van gebroken wit en rood dooraderd steen, en de andere wanden en het dak zaten daaraan vastgeklonken. Tegen het steen groeide een gevlekte zilverwitte eucalyptus met puntige bladeren, en grassen die in franjes over zijn wortels hingen.

'Ik heb alles op alles moeten zetten om Peter ervan te weerhouden hier meer dan één boom te planten.' Door de deuropening aan het eind van de kamer kwam een vrouw op ons af. 'En moet je nu zien hoe slecht dat is afgelopen.' Ze liet een kwaad lachje horen. 'Ik ben altijd bang geweest dat hij een Wilde zou worden. Altijd gedacht dat hij degene was die moest oppassen. Hier een stroompje, daar een boom; dat kon weleens gevaarlijk worden als hij de zaak te ver dreef. Maar nee. Zij was het. Zij! En dan zeggen ze nog dat het een fabeltje is.' Die laatste woorden kwamen snel, laag en gemeen uit haar rollen.